

Všichni spolu spíme na jednom balkoně

**/Mile jsme si poklábosili při kávě a cigaretce
s NAJIVNÍM souborem nejen o naivitách./**

Co říkáte na způsob debaty při rozborových seminářích s porotci?

Byli jsme v Náchodě, 2002, tam ti porotci seděli s náma u jednoho stolu, ale tohle mi přijde taky v pohodě, my jsme se s nima rozkecali, ale myslím si, že by to bylo v kolečku určitě lepší. ...nebo třeba kdybychom zašli do hospody... Bereme to pozitivně, protože je to pro nás užitečný, alespoň víme, na čem jsme. My jsme kvůli tomu vlastně přijeli.

Jakým způsobem jste obsazovali herce do rolí?

...Já jsem chtěla být třeba šlapka ...(...)

...ne, ne, ne ty postavy jsou vyložené psané na každého člověka. Když se psal scénář, tak se vzal konkrétní člověk a představili jsme si, jak mluví, jak se chová, aby to sedlo. Zajímavé bylo, že to vznikalo během našich zkoušek ve škole v aule, ty úplně prvotní věci jsme vymýšleli všichni dohromady.

My jsme chtěli nějaký modelový lidi.

Když jsme věděli, jaký máme materiál, kdo bude hrát a teď jsme si říkali, ten by se hodil na to a hned nás to napadlo, na co by se hodil, ale byli asi tři lidi, který jsme nevěděli, jakože tohle je typ tamtoho, tak to jsme si prostě určili: no, měla by tam být postava, která je nevinná nebo hajzlík.

Jak jste vytvořili filmovou projekci vašeho představení?

...On vzal kameru a normálně to natácel...(...)

Nejdřív jsme přemýšleli, jaký bude konec. Tak nás napadly diapozitivy, ale jak to udělat, to by byly náklady a takový, a pak nás napadlo, že tady Ivy tatínek dělá poloprofesionálně střih, tak jsem si tak nějak půjčil kameru, že vyrazíme do terénu a tam něco vymyslíme. Takže jsme se domluvili po škole, kam přibližně půjdem, a jak bude přibližně vypadat pointa. Pak jsme to doma střihali s tatínkem a s ostatními se hádali, jaká tam bude hudba.

Hm, tak ta byla fakt skvělá, byla super, myslím; že lepší být nemohla.

Já jsem totiž říkal, že mám doma CD Alkoholu, to by se tam perfektně hodilo.

Já mám vlastně doma CD Illegal bandu. /dokončení na str. 10/

DIVADELNÍ HOBBLÍK & MUMRAJ! 2004čt 26 / 2
8:30**O stříbrném talířku a šťavnatém jablíčku /**
I. Karnauchovová, M. Vymazalová
"FČAS" / režie M. Vymazalová // ZUŠ Boskovice **M!**čt 26 / 2
10:30**Piknik bezdomovců / kolektiv**
Divadelní věda FF MU / režie kolektiv // FF MU Brno **M!**čt 26 / 2
20:00**Romance pro křídlovku / F. Hrubín, D. Musilová**
DS Haná / režie Dagmar Musilová // Vyškov **DH****Pojďte si popovídat o divadle!**Ve **13:00** se pravidelně konají v kinosále DK
besedy s porotci nad představeními z dopoledne.**// sponzoři //**Závěrečný raut (po slavnostním
vyhlášení výsledků) sponzorují:www.csvv.czwww.klaso.czwww.ceria.czwww.kalma.cz**// soutěží //****Vstupenky jsou slosovatelné!!****Losování proběhne při příležitosti Slavnostního vyhlášení
výsledků v sobotu ve 13:00 v Sále Domu kultury Horní Valy.
Soutěží se o zahraniční zájezd do Chorvatska pro dvě osoby,
který věnovala CK TOMI Tour, a dvě jízdenky do Londýna
se Student Agency.****| STUDENT | AGENCY |**

/Václav Müller/

Hra o životě, smrti a co potom...

Nebe, Peklo... a Ráj je autorským dílem tří divadelních nadšenců: Dagmar Šperkové, Lucie Komňacké a Jana Hrušky. Hlavním, a vlastně jediným tématem jejich scénáře je otázka, co bude s člověkem po smrti, kam se v důsledku svého života dostane. Těžké filosofické téma však pojali autoři s jistým nadlehčením. Svatý Petr a Ďábel kamsi zašantročili „kádrové materiály“ jednotlivců, a tak hledají způsob, jakým charaktery zesnulých roztřídit. Napadne je, že tím, co lidi nejvíc ovlivňuje, a tím třídí, jsou peníze. Váček s nimi se stává „lučavkou královskou“ v chování aktérů. Vztah k penězům rozhodne, kam se dostanou: do Nebe či Pekla?

Všichni tři si ve své hře zahráli, navíc obě dívky ji režírovaly. V miniportrétech, spíše modelových postav, učitelky, šlapky, dívka Aničky, baronky, bezdomovce, lyžařky a mnicha vykreslily jejich charakteristické vlastnosti, kterými se v životě lidé prezentovali. Každý z účinkujících se zhostil role podle míry svých jevištních zkušeností. Tím, že obě režisérky účinkovaly, nepodařilo se jim vždy vystavět přesvědčivý scénický obraz, který by vyjadřoval kromě základní situace vzájemné vztahy. Zvláště patrné to bylo mezi dvojicí posuzovatelů a hodnotitelů a „mrtvolkami“ a někdy jakoby Ďábel a Sv. Petr na scéně vůbec nebyli. Kam se kdo dostal, zodpověděly videoklipy (režiovala Iva Zavadilíková), na nichž, postaveny do reálu, hrají postavy, přesně vybraný úsek ze svého života. Je to vlastně zrcadlo, ve kterém mrtví mají poznat, kam „na onom světě budou patřit“.

V následné besedě souboru z vyškovského gymnázia s porotou si obě strany vyměnily názory na velmi sympatické dílko. Až získá soubor větší jeviště – technické zkušenosti (práce se světlem), a zkvalitní jevištní řeč, bude patřit v rámci studentských souborů k těm, od nichž se hodně očekává. Přátelé, zlomte vaz! \\\

M! / Divadlo NAJIVNÍ / NEBE, PEKLO... A RÁJ
režie Lucie Komňacká // 25 / 2 / 04

Hlavní devíza radostnost

Regionální přehlídku amatérských divadelních souborů divadelní HOBBLÍK a MUMRAJ! zahájil soubor Prkno z Veverské Bítýšky velmi šťastně. Režisér Pavel Vašíček měl šťastnou ruku, když zdramatizoval pro kvarteto žen – Evu Košťálkovou, Jitku Malíčkovou, Veroniku Kopřivovou a Jarku Rozsypalovou – dvě z povídek *Literárních poklesků* Stephena Leacocka *Karolíniny vánoce aneb Nevysvětlitelné nemluvně* a *Guvernantka Gertruda aneb Srdce sedmnáctileté sirotky*, pod společným názvem *Poklesky*.

Dramatizátoru se podařilo vynikajícím způsobem propojit vlastní příběhy s jejich komentováním a oslovováním diváků. Působivý žánr červené knihovny tak získal nadsázku, kdy i nesmysl v něm má své satirické místo. Navíc měl šťastnou ruku i ve výběru ženských typů. Sice rozličných, hrajících spoustu nejen hlavních postav, ale i komentátorů a glosátorů. V představení vytvářely zvláštní jednotu.

K charakterizaci hrané postavy na mini ploše jim stačilo minimum kostýmních doplňků či rekvizit. To by však nestačilo, kdyby nebyly dívky vybaveny vnitřní schopností sdělit smysl dané scénky. Herecky srozumitelným jevištním jazykem i mimikou. K úspěchu představení přispěly i vhodně vybrané zvukové efekty a ruchy. Na arénové scéně, v bezprostředním kontaktu s diváky se radostnost akterek, z nichž jmenovat jednu by uškodilo ostatním, přelila do hlediště. Takže jihomoravská přehlídka měla vynikající start. \\\

H / DS Prkno / POKLESKY
režie Pavel Vašíček // 24 / 2 / 04 // www.prkno.sf.cz

Současné francouzské drama a divadlo

/Petr Christov/

O francouzském divadle můžeme bez ostychu hovořit jako o *divadle slova*. Kultura dramatického textu je ve Francii pěstována dlouhodobě (rozhodně od doby klasicistního dramatu Corneillova a Racinova) a podoba současné dramatiky se jí nijak nevzpírá. V protikladu k naší realisticko-psychologické tradici (v duchu Čechovů, Ibsenů a Stanislavských), jež staví především na jevištní akci a jednání, stojí francouzské divadlo především na slově, na slově, jež samo o sobě je akcí, jež samo o sobě je hybatelem jevištního dění. Proto se ve francouzských inscenacích, a v textech z posledních desetiletí zvláště – mnoho a dobře hovoří (precizní a školená dikce, jež tak často chybí na našich jevištích je samozřejmostí), výjimkou nejsou dlouhé monology bez výraznější herecké akce, bez rozmáhlejšího gesta.

V současném francouzském divadle lze vystopovat dva výrazné proudy. První z nich je spjat povětšinou s *divadly soukromými*. Jejich hlediště plní diváci, kteří mají zájem zhlédnout známé herce v dobře napsaných rolích dobře napsaných her (těch, jež Anglosasové označují jako *well made play* a Francouzi jako *pièce bien faite*) převážně lehčího, komediálního charakteru. Tato divadla, a v nich uváděné texty, nabízejí jasnou dějovou linii, výrazné, zajímavé postavy, důvtipný dialog s filosofujícím obsahem. Mezi vyhledávané autory těchto převážně konverzačních dramát uváděných se střídavým úspěchem i v našich divadlech, jež bychom mohli nazvat dědici tvůrčího odkazu plodného dramatika Jeana Anouilhe, patří stále mladá čtyřicátnice ruského původu **Yasmina Reza** (*Obraz, Tři verze života*), zdatný fabulátor a dialogista **Eric-Emanuel Schmitt** (*Návštěvník, Heslo: Morálka*), věčný Žid **Jean-Claude Grumberg** (*Krejčovský salón*) či dramatik a filmový scénarista, spolupracovník Luise Buñuela, Louise Malla či Miloše Formana, **Jean-Claude Carrière** (*Terasa*).

Ve druhé skupině se ocitáme mezi *divadly subvencovanými* (státem podporovanými), jejichž tvorba tíhne k monologickým útvarům, k fragmentu. V těchto hrách často mizí dějová linie, postava bývá nahrazována mluvčím, pouhým hovořícím subjektem, jenž často postrádá konkrétní jméno, ale bývá označen pouze jako druh, typ, výjimkou nejsou ani hovořící objekty. Divák se u těchto, povětšinou experimentálních, kreseb stává spolutvůrcem významu, on je tím, kdo si z předloženého materiálu vybírá, kdo si skládá svůj vlastní názor na viděné. Bezesporně je toto divadlo divadlem divácky náročným, nicméně je třeba mít na zřeteli hranici (a dovolím si říct, že hranici občas překračovanou) mezi divadlem stále ještě náročným a divadlem již nesrozumitelným – všestranným autorem zdatně balancujícím na této hraně je **Valère Novarina** (*Imaginární opereta, Scéna*). Z dalších dramatiků, pracujících kreativně s jazykem a výrazovými prostředky různých stylových úrovní, zmíníme alespoň několik málo jmen autorů, jejichž díla byla též do češtiny přeložena – **Phillipe Minyana** (*Inventury, Stručná dramata*), **Abel Hakim** (*Popravě č. 14*), **Xavier Durringer** (*Neodolatelné nutkání zabít, Nad ránem...*) či **Natacha de Pontcharra** (*Reflektor Miki*).

Solitérem a jasnou jedničkou francouzské dramatiky posledního čtvrtstoletí je však bezesporně **Bernard-Marie Koltès** (1948–1989). Přesto, že jeho hry pocházejí převážně z nedávných let osmdesátých, stihl se tento dramatik již stát klasikem francouzské literatury. U Koltèse se poetický, výrazně básnivý jazyk snoubí s tématy, sahajícími až na samé dno lidské duše. Odhaluje v ní skryté a přece elementární principy krutosti, lži, přetvářky a nepochopení, pod nimiž se skrývá skutečný, neukojitelný cit a touha. Koltèsovo dramatické dílo tvoří pouhý pětacet větších textů – *Boj černocho se psy, V samotě bavlníkových polí, Návrat do pouště, Západní přístav, V lesích před příchodem noci, Roberto Zucco*. Co hra, to jiná forma; co hra, to scénická báseň prokletého básníka. V souvislosti s osobností Bernarda-Marie Koltèse nelze nezmínit jméno, jež jeho hry proslavilo na francouzských scénách – režisér **Patrice Chéreau** (v našich

//neslovníkový pokus o slovníkové heslo//

kinech běžel mimo jiné jeho film *Intimita* či klubový snímek *Ti, kdo mě milují, pojedou vlakem*).

Nedílnou součást francouzské divadelní scény nicméně tvoří též inscenace, v nichž textová složka nezřídka zcela chybí, či je pouhým odrazovým můstkem k scénické tvorbě – kreace *cirkusové* či podobnými žánry inspirované. Moderní francouzský cirkus (**Cirque du Soleil**, **Que-Cir-Que**, **Cirque Plume** aj.) je především poetickým vyprávěním, vystavěným na artistních dovednostech tvůrců. Bez těchto produkcí by obraz francouzského divadla nebyl a nemohl být úplný.

Divadlo v jazyce francouzském není přirozeně jen výsadou samotné Francie. Frankofonní drama a divadlo nalezneme v kanadském Quebecu, na ostrovech v Karibském moři i v Tichomoří, ve Střední Africe, v Severní Africe (v zemích tzv. Maghrebu), ale také v Belgii či Švýcarsku. O něm ale případně až příště.

/Petr Christov *exkluzivně pro ZPRAVODAJ!*/

Mgr. Petr Christov vystudoval divadelní vědu na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, kde v současnosti také přednáší.

//recenze//

Šupák & syn obvinený z dvojnásobnej vraždy!

M! / DS TOHULA / JOLOMBO ANEB CHYBA LÁVKY
režie Hana Klimešová // 25 / 2 / 04

Hana Klimešová pre nás na stredajšie ráno pripravila detektívnu hru *Jolombo aneb Chyba lávky*. Hru naštudovala so svojím súborom Tohula zo základnej školy Prušánky.

A to stačí. Viac by som, ani nemusel napísať, a i tak máme slečnu Klimešovou za čo obdivovať. Osemnásťročná Hanka, bez zastrešujúcej ruky niekoho staršieho a divadelne skúšenejšieho, dala dokopy súbor, napísala scénár (v ňom použila pár motívov z hry *Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkého*) a nakoniec zrežirovala. Na začiatku prichádza na scénu inštalatér z firmy Šupák&syn, ktorý vzápätí objaví dve mŕtve ženy. Prichádzajú ďalšie postavy, ako napríklad chyžná, pani s uhorkovou maskou na tvári...Ale záhada sa neobjasní. Slávny detektív Jolombo (čitateľ určite pochopil, že je to paródia na televízneho Colomba) označí inštalatéra s hasákom za istého vraha. Nasleduje posun deja do minulosti, kde sa divák dozvie, ako sa dostali mŕtve telá do skrine. Jolombov predpoklad bol samozrejme nesprávny, vrahom nebol inštalatér, dokonca to nebola ani chyžná, dokonca to nebola ani vražda, ale nešťastná náhoda.

Tohula sa nevyhla chybám, ktoré sa u študentských súborov vyskytujú. V niektorých častiach viazla dynamika. Herci, ktorí práve nemali výstup, občas nevedeli, čo majú robiť. Na inscenácii je, čo zlepšovať, súbor má pred sebou ešte veľa práce, ale bolo cítiť, že aktéri na javisku vystupujú s radosťou a ani diváci sa nenudili. A to stačí.

Na amatérskych divadlách ma fascinuje tá sebadôvera a zápal, s akými sa stále znova púšťajú do nových projektov. Dúfam, že nepríjemná, ale dobre mienená kritika nevezme Tohule zápal, ale posunie ich kvalitatívne dopredu. Bola by škoda, ak by to dopadlo inak

/Peter Jakuš/

//recenze//

Nebe, Peklo... a Ráj – autorská hra

„Naším cílem je, pobavit se a mít pocit, že něco vytváříme...“

M! / Divadlo NAJIVNÍ / NEBE, PEKLO... A RÁJ

režie Lucie Komňacká, Dáša Šperková //

25 / 2 / 04

Ze středečního dne si ukrojil pro své představení část dopoledne soubor **NAJIVNÍho Divadla** z Vyškova. Mladý soubor, existující zhruba dva roky předvedl na jevišti Kulturního domu komickou hříčku „o životě a hlavně o tom, co je po něm“ – **Nebe, Peklo... a Ráj**.

Režisérský tandem – Lucie Komňacká a Dáša Šperková – si ve své autorské inscenaci (k textu si přibral ještě Jana Hrušku) vynalézavě pohrával s různými lidskými typy. Jak by určité, jasně charakterizované, osoby asi reagovaly ve zcela zvláštní situaci: Učitelka (D. Šperková), Šlapka (L. Komňacká), mamínčina holčička Anička (J. Hruška), Baronka (N. Alánová), Bezdomovec (J. Šafránková), Lyžařka (M. Zlámalová) a Mnich (O. Viktorin) zemrou. Má se rozhodnout o tom, zda půjdou do Pekla či do Ráje. Jenomže Svatý Petr (R. Brtník) a Dábel (T. Habrda), kteří mají tuto selekci na starost, ztratili klíč k jejich rozdělení. Proto musí vymyslet nějaký nový, avšak též spravedlivý způsob, hlavně aby to Otec nepoznal. Po chvíli přemýšlení přichází na to, že nejlepší bude vrátit je mezi živé, poskytnout jim velký obnos peněz a sledovat, jak s ním naloží. Budou myslet jen na sebe, či obdarují potřebnější?

Hra byla rozdělena do dvou částí: první divadelní a následně filmové, která byla promítána na bílý horizont. Ve video záznamu byl předveden způsob, jakým postavy naložily se svěřenými penězi a následně byl podle toho nad nimi vyřčen ortel Pekla anebo Ráje. Místy byl překvapující, např. Mnich se, k velké lítosti Svatého Petra, propil nejen do němoty, ale také do Pekla. Naopak Bezdomovec se rozhodl, zřejmě na základě svých životních zkušeností, soucítit s lidmi na dně, zřídil pro ně ubytovnu a tudíž jeho cesta vedla do Ráje. Diváci tak mohli hádat podle charakteru postavy, kdo kam s (ne)poctivostí dojde. Naprosto skvělý byl výběr hudby k projekci, písne k jednotlivým klipům přesně vystihovaly děj.

Výkony herců byly vyrovnané, jen s postavami Dábla a Svatého Petra by se dalo ještě pracovat. K jejich i naší velké škodě jim nebyl svěřen takový prostor, jaký by zasloužili. Hrdinům (pravda – někteří byli spíše antihrdinové) byla vymyšlena komická popisná jména, např. Učitelka byla Božítěcha Šprtáková a Šlapka Sjúzn Voblizmisová.

Děj byl doslova prošpikován vtipy a narážkami, takže se diváci královsky bavili, za což odměnili celý ansámbl potleskem, který však na můj vkus přesto nebyl dostatečně bouřlivý. Myslím, že by si zasloužili víc.

Z celého představení přímo sálala radost, bylo cítit, že soubor připravoval hru s nadšením a skutečným zaujetím pro věc. A to je podle mne to nejdůležitější, to ostatní přijde časem samo...

/Marie Honzíková/

//do divadla//

Divadlo Husa na provázku v Brně

Astrid Saalbachová: Baletky

Překlad František Fröhlich, režie Pavel Šimák, hudba Karel Albrecht, choreografie Leona Qaša Vraný, Martin Vraný

Husa na provázku, premiéra 4. 2. 2003

Minulý rok se na repertoáru brněnské Husy na provázku objevil titul současné dánské dramaticky Astrid Saalbachové *Baletky* (v originále s názvem *Taneční hodina*).

Děj se odvíjí ve strohém baletním sálku, v němž se schází šest různých žen, aby na chvíli zapomněly na svá trápení a oddaly se snění a duševní očistě za tónů klavíru.

Baletní sál se stává oázou, kde mohou být samy sebou. Oázou, ve teré lze zapomenout na okolní svět, na špatné vzpomínky, na omplexy pramenící z nevyhovujícího zevnějšku, koktání či neohrabaných pohybů. Je to svět, ve kterém se zastavil čas, alespoň po dobu jedné taneční lekce. Tanec je lékem na všechny starosti, prostředkem, utišujícím všechny bolesti a zahánějícím strachy, kterými ženy, a nejen ony, občas trpí. Každá z hrdinek se alespoň na okamžik sžije se svým tělem a má je ráda takové jaké je, i když je staré nebo tlusté a nešikovné... .

Inscenace *Baletky* je o světě žen z pohledu „ženy dramaticky“, který je však relativizován pohledem muže, který se ujal režie. Toto představení je příležitostí pro šest hereček, jejichž prostřednictvím se dozvídáme o trápení jednotlivých hrdinek, jež jsou nám sdělována formou monologů každé z nich.

Jedním z nejdůležitějších prvků celé hry jsou taneční sekvence, ve kterých všechny herečky předvádějí vskutku neuvěřitelné výkony. Každá svým stylem pohybu skvěle dokresluje tu kterou postavu. Vrcholem představení je scéna ve které hrdinky tančí tolik vytoužený part umírající labutě z Labutího jezera. Prožívají a vychutnávají si každický pohyb a dokáží tak strhnout diváky, že lze pozorovat, jak se jednotlivé řady v hledišti vrtí a ožívají. Člověk má chuť vstát, skočit na jeviště a tančit spolu s nimi. Z divadla divák odchází očištěn, povzbuzen, cítí se lépe ve svém vlastním, jistě nedokonalém, těle a jde – tanečním krokem...

/MH-:)

/A. Saalbachová: *Baletky*, hrají: G. Ježková, I. Hloužková, K. Šudáková, E. Vrbková, D. Kaplanová, A. Ambrová, K. Albrecht nebo Z. Král/

//esej//

Běh věcí se zdá být náhodný, však náhoda je jen posel nutnosti. A tak se čas od času musí objevit Prométheus, aby rozžehl oheň v lidských srdcích. Člověk Umělec

/Barbora Šulcová/

Člověk je nositelem hrůznosti i vznešenosti. Umělci, tvůrci a mágové překračují staletí, každý má svou jedinečnost, své vlastní sklony. Překonali tep času a jejich díla ukazují na naše kořeny. Věřím v duchovní vývoj člověka, věřím v umění a lidskou jedinečnost. Člověk tolikrát oslepovaný zlobou průměrnosti a hloupostí nevědomých, se znovu a znovu bude vydávat vstříc do nepřehlednosti, aby naplnil své srdce a jeho míra byla plná.

Každou vteřinou se ve vesmíru rozzáří nová hvězda a zvěstuje, že se na Zemi narodil člověk. Ve zlomku okamžiku, -překročením hranice z nebytí do bytí, se člověk ocitá na cestě, jejíž délku vyměřuje Vesmír. Je velmi těžké určit do jaké míry život člověka ovlivní doba do které se narodil, a v které prožije svůj život, protože síla, která určuje jas hvězdy je ukryta v lidském srdci a na každém záleží, jakým směrem tuto sílu pootočí.

Ozářený měsíc na noční obloze vypadá oproti, žijící a pohybující se duhové membráně Země, jako stará a ohlodaná kost. Kdybychom však měli možnost prostát na Měsíci celé 20. století a pozorovat z jeho povrchu Zemi, dolehly by k nám možná zlomky obrazů a zvuků – zvuky startujících letadel, výbuchy raket, rachot děl a kulometů a za křiku narozených dětí a obrazů krás i hrůz, by k našim očím jako naděje probleskoval odraz Picassova modrého jablka. Nikdo si sám nevybral místo a dobu, do které se narodil. Jednoho dne naše loď vypluje vstříc do zpěněných vln Vesmíru. Jsme na počátku cesty a od počátku jsme sami. Sami na život, sebe a své srdce, srdce, v kterém je ukryta lidská síla a které rozhoduje o směru plavby. Člověk je složitost sama, tento fakt nás však nezbavuje odpovědnosti. \\\

Správná volba na adrese Zábřeh

H / DS města Zábřeh / NA SPRÁVNÉ ADRESE
režie Zdeněk Stejskal // 25 / 2 / 04

Dnes měli diváci možnost shlédnout druhé představení v rámci festivalu HOBBLÍK. Opět šlo o komedii, tentokrát z pera populárního francouzského dramatika Marca Camolettiho. Soubor si vybral titul *Na správné adrese*, jež je z komedií, které si nekladou jiný cíl než pobavit. Camoletti má smysl pro vtip, situační a slovní komiku, umí vytvořit zápletku i nalézt vtipné rozuzlení, neobává se ani jistého druhu pikanterie.

Komedie je založena na několikanásobném omylu, který vznikne z toho, že čtyři ženy si v jeden jediný den podají inzerát za různým účelem. Shodou okolností bydlí všechny ženy v jednom a tom samém patře, a tak není divu, že dochází k záměně a muži, kteří se na jednotlivé inzeráty dostávají se setkávají shodou náhod vždy s jinou ženou než je podle inzerátu určeno. Nakonec se však náhodě a omylu všichni podvolují a naprosto proměňují své původní požadavky a vysněné objekty. Jednotlivé obrazy a dějství jsou uvozovány a oddělovány různými hudebními motivy

Divadelní soubor města Zábřeh přizval ke spolupráci profesionálního mladého režiséra ze šumperského divadla Zdeňka Stejskala. To se samozřejmě výrazně projevilo na celé inscenaci, která tímto nese otisk profesionální práce. Tento divadelní soubor si již vybudoval určitou tradici a jeho herci nejsou žádnými začátečníky. Pod vedením profesionálního režiséra navíc zapracovali na hereckém projevu. Zde bych chtěla zvláště upozornit na postavu Marie-Luisy, kterou výtečně ztvárnila Jana Sedláčková. U amatérských souborů bývá častou slabostí jevištní řeč, dnešní večer však herci záhřebského souboru prokázali, že takovýto amatérismus je jim cizí. Hru zkoušeli pilně celé tři měsíce, nejdříve ve svých dvojicích, a potom všichni společně.

Scéna této komedie se po celou dobu inscenace neproměňuje. Dá se říci, že dominantní a klíčovou roli hrají čtyři dveře, které ukrývají soukromí jednotlivých postav, jež se jejich prostřednictvím plynule na scéně vyměňují, jak si hra žádá. Velkým kladem této inscenace je rozhodně vhodné typové obsazení jednotlivých postav. Dnešní představení bylo již sedmou reprízou a soudě dle nadšených diváckých ohlasů nebylo určitě reprízou poslední.

/Barbora Šulcová/

//tête-à-tête//

Všichni spolu spíme na jednom balkoně

/dokončení/

A to jsi vybíral každý sám svoji hudbu k té svojí filmové scéně?

Každý si měl přijít se svým návrhem, ale pak se to stejně řešilo dohromady.

Jak dlouho vám trvala příprava filmu?

Jak která postava, něco bylo složité, třeba šlapka nám trvala celé odpoledne, mnich byl opilej za deset minut. On se jenom opil a nemusel vůbec nic hrát, a taky ve školce to bylo pohoda. My jsme tam přišli a děcka měly takovej šok, že vůbec nechtěly poskakovat... Báli se mě, ale pak jsem je podplatil bonbóny a pak si se mnou hráli...(…) Jak jsme chodili s tou baronkou po těch obchodech a natáčeli, tak většina prodavaček fakt byla ochotna s námi spolupracovat.

Když jsme to natáčeli, tak byly ty největší vedra, bylo asi pětatřicet, po ulicích jezdily záchranky a baronka v tom kožichu... Lidi si mysleli, že jsme odněkud utekli nebo tak něco... všichni chodili v plavkách a my tam lítali v lyžařské kombinéze... To byly lyže mého tatínka. Říkám: „Tati, půjčím si lyže, jo?“ a pak jsem mu je vracela a on říkal: „Prosím tě tam byla ve vázání tráva.“

Jak jste byli spokojení s publikem?

Jo super, bylo nejlepší. To bylo točený hlavně pro náš gympl... abychom se ulili aspoň na jeden den... ty lidi ve škole se smáli hlavně proto, že nás znají, smáli se hlavně tomu filmu, zatímco tady se mi zdálo, že se smějou spíš tomu divadlu.

Čím jste se ve své hře nechali inspirovat?

První bylo, že vymyslíme hru, Lenka bude stůl, hra Stůl... a kolem bude spousta lidí a budou přemýšlet a uvažovat... a bude to založené na tom dialogu... protože mně se jednou hrozně líbil film, že vlastně... jak se to menuje?... o té porotě americký film, že vlastně ty lidi se rozhodnou, že řeknou ano nebo ne

Peter (red.): „Gladiátor?“

Sbor: ...nééé!!!

Nejmenovalo se to 12 rozhněvaných mužů?

...mně hrozně ten film zaujal tím, že byli v jedné místnosti a furt se rozhodnou a pořád je tam ten dialog...

to je strašně těžký něco takovýho napsat, musí to mít fakt kvalitní dialogy, že ty lidi se na to dívají na těch 12 blbečků jak se tam baví pořád...

... my jsme vymýšleli, že ti lidi se budou bavit o penězích a vlastně tu pointu tomu dal Honza, pamatuješ, jak jsme byli na nějaký exkurzi a bavili jsme se o tom v autobuse a ty jsi řek, že by to mohlo být tak, že se vrátí zpátky na zem...

nó, takže sem to všechno vymyslel vlastně já... já sem to nechtěl říkat, aby to nevypadalo blbě...

...já musím říct tedaže, jestli můžu teda mluvit za sebe, když jsme se zrovna nebili a nehádali se, tak sme se u toho výborně bavili... hlavně u toho filmu..

Redakce: To z toho bylo cítit...

...my se máme totiž všichni rádi, my jsme úžasnej kolektiv... to nám jako bylo řečený (a teď to vypni) od nějaký slečny, že si myslí, že spolu tady všichni... hmmmh... spíme, a my spolu spíme tady všichni... vedle sebe... na jednom balkoně...

Soubor: Vy jste se na nás tady vůbec nepřipravili!

Redakce: nebyl čas, nebyl čas...!!!

Soubor: A vy jste z obchodky? Tady jsou všichni z obchodky...

Redakce: ne, my jsme z ...ehmm...divadelní vědy...

/klábosili redaktori a členové a členky NAjIVNÍHO divadla/

Den s Bouky

aneb Z denníku top managementu

6:00 – Vstávám.

6:45 – Musím být v DK a připravit harmonogram na nadcházející den. Zpravodaj, který má vyjít v 8:00, ještě není hotový, takže probíhá ohromný šrumec.

7:00 – Přichází holky ke kopírce. Měly kopírovat, ale zatím není co, a tak se vydáváme udělat inventuru veřejších Zpravodajů a Bulletinů.

8:00 – Měl vyjít Zpravodaj, ale jde teprve do tisku. Přichází zbytek redaktorů, kteří měli to štěstí a pár hodiněk si pospali. Ostatní „jeli“ nonstop. Místo plánované porady rozdám úkoly opatrovníčkám z parlamentu. (Ještě, že je tu máme. Bez nich bychom to asi nezvládli.)

8:15 – Začínají přicházet diváci na první představení. Je potřeba obstarat stánek TOMI TOUR a pomoci při vyplňování slosovatelných vstupenek, rozdat Bulletinů a zbylé veřejší Zpravodaje.

8:30 – Začíná představení, ale já nemám ani chvíličku se kouknout. Zpravodaj v nákladu devadesát kusů jde právě do tisku. Kopírování bude trvat nejméně hodinu, budeme tedy rádi, když vyjde před druhým představením.

9:30 – Představení končí. Všichni se hrnou ven ze sálu a hlasují v divácké soutěži. Rozdávám Zpravodaje, ať také někdo ví o naší práci.

10:00 – Po všech těch peripetiích Zpravodaj konečně vychází. Atmosféra v redakci se trochu uvolnila.

10:30 – Začíná druhé představení. Udělám si čas, protože NAJIVNÍ divadlo chci opravdu vidět.

11:30 – Konec představení, diváci odešli. Scházíme se všichni v redakci a následuje zhodnocení předešlého dne.

12:00 – Pravidelná strava musí být, abychom si ještě s tím stresem nepřivodili záživací potíže.

13:00 – Rozborový seminář. Tentokrát je to milé popovídání a souboru to pomůže. Bohužel nemůžu zůstat dokonce, protože se musím věnovat opatrovníčkám. Je potřeba rozdat úkoly na večer a zmapovat, kdy přijedou další soubory.

14:15 – Obvolávám sponzory a zařizuji suroviny na sobotní raut.

15:00 – Pan ředitel si nás pozval na kobereček, stanovili jsme si zásady hospodárnosti a přijali pravidla pro udržení pořádku v prostorách DK.

16:00 – Je poměrně klid. Redaktoři sedí za stoly a připravují články pro zítřejší Zpravodaj. Já poklízím, abychom tu nežili jako ve chlívku.

19:00 – První uzávěrka Zpravodaje. Většina článků je už hotová. Redakce jde na večer a já s opatrovníčkami připravuji foyer a sál na večerní představení.

19:30 – Přijel nový soubor. Je potřeba ho zaopatřit, aby v osm byl klid a mohlo se začít.

20:00 – Představení

22:00 – Po rozborovém semináři všichni zasedají k počítačům a píšou. Martin spí, aby mohl zase do rána sázet nové číslo našeho denníku. Já se snažím vypomáhat a připravit pozitivní atmosféru. To je máj hlavní úkol: aby vše proběhlo v pohodě a nikdo se nemusel rozčilovat. A hlavně: nezapomenout se usmívat! :) \ \ \

Nebe

celý den jsem koukal na nebe
a na nebi bylo jenom nebe

Kůň

Kráčím domů slzy roně,
tašku plnou třísek,
dal jsem houpacího koně
na nucený výsek

Zdeněk

Po ulici kráčí Zdeněk
a je celý od písmenek,
vzadu, vpředu, prostě hrůza,
posrala ho v letu múza!

Slepýš

Psával jsem si se slepýšem,
ale už si nepíšem...

Jak se dělá láska

Jak se dělá láska?
To se vezme páska
a slepěj' se dva k sobě
a po náký době
k sobě srostou.

Pro děti

Vezmeme si pilečku,
rozřízneme hlavičku.
Vyndáme ti mozeček,
bude to tvůj koneček...!

//redakce//

Peter Jakuš / šéfredaktor,
Marie Honzíková,
Judita Hoffmanová,
Barbora Šulcová //
grafika & sazba Martin Maryška

[**www.divadlo.cz / mumraj**](http://www.divadlo.cz/mumraj)

Všichni spolu spíme na jednom balkoně

**/Mile jsme si poklábosili při kávě a cigaretce
s NAJIVNÍM souborem nejen o naivitách./**

Co říkáte na způsob debaty při rozborových seminářích s porotci?

Byli jsme v Náchodě, 2002, tam ti porotci seděli s náma u jednoho stolu, ale tohle mi přijde taky v pohodě, my jsme se s nima rozkecali, ale myslím si, že by to bylo v kolečku určitě lepší. ...nebo třeba kdybychom zašli do hospody... Bereme to pozitivně, protože je to pro nás užitečný, alespoň víme, na čem jsme. My jsme kvůli tomu vlastně přijeli.

Jakým způsobem jste obsazovali herce do rolí?

...Já jsem chtěla být třeba šlapka ...(...)

...ne, ne, ne ty postavy jsou vyložené psané na každého člověka. Když se psal scénář, tak se vzal konkrétní člověk a představili jsme si, jak mluví, jak se chová, aby to sedlo. Zajímavé bylo, že to vznikalo během našich zkoušek ve škole v aule, ty úplně prvotní věci jsme vymýšleli všichni dohromady.

My jsme chtěli nějaký modelový lidi.

Když jsme věděli, jaký máme materiál, kdo bude hrát a teď jsme si říkali, ten by se hodil na to a hned nás to napadlo, na co by se hodil, ale byli asi tři lidi, který jsme nevěděli, jakože tohle je typ tamtoho, tak to jsme si prostě určili: no, měla by tam být postava, která je nevinná nebo hajzlík.

Jak jste vytvořili filmovou projekci vašeho představení?

...On vzal kameru a normálně to natácel...(...)

Nejdřív jsme přemýšleli, jaký bude konec. Tak nás napadly diapozitivy, ale jak to udělat, to by byly náklady a takový, a pak nás napadlo, že tady Ivy tatínek dělá poloprofesionálně střih, tak jsem si tak nějak půjčil kameru, že vyrazíme do terénu a tam něco vymyslíme. Takže jsme se domluvili po škole, kam přibližně půjdem, a jak bude přibližně vypadat pointa. Pak jsme to doma stříhali s tatínkem a s ostatními se hádali, jaká tam bude hudba.

Hm, tak ta byla fakt skvělá, byla super, myslím; že lepší být nemohla.

Já jsem totiž říkal, že mám doma CD Alkoholu, to by se tam perfektně hodilo.

Já mám vlastně doma CD Illegal bandu. /dokončení na str. 10/

DIVADELNÍ HOBBLÍK & MUMRAJ! 2004čt 26 / 2
8:30**O stříbrném talířku a šťavnatém jablíčku /**
I. Karnauchovová, M. Vymazalová
"FČAS" / režie M. Vymazalová // ZUŠ Boskovice **M!**čt 26 / 2
10:30**Piknik bezdomovců / kolektiv**
Divadelní věda FF MU / režie kolektiv // FF MU Brno **M!**čt 26 / 2
20:00**Romance pro křídlovku / F. Hrubín, D. Musilová**
DS Haná / režie Dagmar Musilová // Vyškov **DH****Pojďte si popovídat o divadle!**Ve **13:00** se pravidelně konají v kinosále DK
besedy s porotci nad představeními z dopoledne.**// sponzoři //**Závěrečný raut (po slavnostním
vyhlášení výsledků) sponzorují:www.csvv.czwww.klaso.czwww.ceria.czwww.kalma.cz**// soutěží //****Vstupenky jsou slosovatelné!!****Losování proběhne při příležitosti Slavnostního vyhlášení
výsledků v sobotu ve 13:00 v Sále Domu kultury Horní Valy.
Soutěží se o zahraniční zájezd do Chorvatska pro dvě osoby,
který věnovala CK TOMI Tour, a dvě jízdenky do Londýna
se Student Agency.****| STUDENT | AGENCY |**

/Václav Müller/

Hra o životě, smrti a co potom...

Nebe, Peklo... a Ráj je autorským dílem tří divadelních nadšenců: Dagmar Šperkové, Lucie Komňacké a Jana Hrušky. Hlavním, a vlastně jediným tématem jejich scénáře je otázka, co bude s člověkem po smrti, kam se v důsledku svého života dostane. Těžké filosofické téma však pojali autoři s jistým nadlehčením. Svatý Petr a Ďábel kamsi zašantročili „kádrové materiály“ jednotlivců, a tak hledají způsob, jakým charaktery zesnulých roztřídit. Napadne je, že tím, co lidi nejvíc ovlivňuje, a tím třídí, jsou peníze. Váček s nimi se stává „lučavkou královskou“ v chování aktérů. Vztah k penězům rozhodne, kam se dostanou: do Nebe či Pekla?

Všichni tři si ve své hře zahráli, navíc obě dívky ji režírovaly. V miniportrétech, spíše modelových postav, učitelky, šlapky, dívka Aničky, baronky, bezdomovce, lyžařky a mnicha vykreslily jejich charakteristické vlastnosti, kterými se v životě lidé prezentovali. Každý z účinkujících se zhostil role podle míry svých jevištních zkušeností. Tím, že obě režisérky účinkovaly, nepodařilo se jim vždy vystavět přesvědčivý scénický obraz, který by vyjadřoval kromě základní situace vzájemné vztahy. Zvláště patrné to bylo mezi dvojicí posuzovatelů a hodnotitelů a „mrtvolkami“ a někdy jakoby Ďábel a Sv. Petr na scéně vůbec nebyli. Kam se kdo dostal, zodpověděly videoklipy (režirovala Iva Zavadilíková), na nichž, postaveny do reálu, hrají postavy, přesně vybraný úsek ze svého života. Je to vlastně zrcadlo, ve kterém mrtví mají poznat, kam „na onom světě budou patřit“.

V následné besedě souboru z vyškovského gymnázia s porotou si obě strany vyměnily názory na velmi sympatické dílko. Až získá soubor větší jeviště – technické zkušenosti (práce se světlem), a zkvalitní jevištní řeč, bude patřit v rámci studentských souborů k těm, od nichž se hodně očekává. Přátelé, zlomte vaz! \\\

M! / Divadlo NAJIVNÍ / NEBE, PEKLO... A RÁJ
režie Lucie Komňacká // 25 / 2 / 04

Hlavní devíza radostnost

Regionální přehlídku amatérských divadelních souborů divadelní HOBBLÍK a MUMRAJ! zahájil soubor Prkno z Veverské Bítýšky velmi šťastně. Režisér Pavel Vašíček měl šťastnou ruku, když zdramatizoval pro kvarteto žen – Evu Košťálkovou, Jitku Malíčkovou, Veroniku Kopřivovou a Jarku Rozsypalovou – dvě z povídek *Literárních poklesků* Stephena Leacocka *Karolíniny vánoce aneb Nevysvětlitelné nemluvně* a *Guvernantka Gertruda aneb Srdce sedmnáctileté sirotky*, pod společným názvem *Poklesky*.

Dramatizátoru se podařilo vynikajícím způsobem propojit vlastní příběhy s jejich komentováním a oslovováním diváků. Působivý žánr červené knihovny tak získal nadsázku, kdy i nesmysl v něm má své satirické místo. Navíc měl šťastnou ruku i ve výběru ženských typů. Sice rozličných, hrajících spoustu nejen hlavních postav, ale i komentátorů a glosátorů. V představení vytvářely zvláštní jednotu.

K charakterizaci hrané postavy na mini ploše jim stačilo minimum kostýmních doplňků či rekvizit. To by však nestačilo, kdyby nebyly dívky vybaveny vnitřní schopností sdělit smysl dané scénky. Herecky srozumitelným jevištním jazykem i mimikou. K úspěchu představení přispěly i vhodně vybrané zvukové efekty a ruchy. Na arénové scéně, v bezprostředním kontaktu s diváky se radostnost akterek, z nichž jmenovat jednu by uškodilo ostatním, přelila do hlediště. Takže jihomoravská přehlídka měla vynikající start. \\\

H / DS Prkno / POKLESKY
režie Pavel Vašíček // 24 / 2 / 04 // www.prkno.sf.cz

Současné francouzské drama a divadlo

/Petr Christov/

O francouzském divadle můžeme bez ostychu hovořit jako o *divadle slova*. Kultura dramatického textu je ve Francii pěstována dlouhodobě (rozhodně od doby klasicistního dramatu Corneillova a Racinova) a podoba současné dramatiky se jí nijak nevzpírá. V protikladu k naší realisticko-psychologické tradici (v duchu Čechovů, Ibsenů a Stanislavských), jež staví především na jevištní akci a jednání, stojí francouzské divadlo především na slově, na slově, jež samo o sobě je akcí, jež samo o sobě je hybatelem jevištního dění. Proto se ve francouzských inscenacích, a v textech z posledních desetiletí zvláště – mnoho a dobře hovoří (precizní a školená dikce, jež tak často chybí na našich jevištích je samozřejmostí), výjimkou nejsou dlouhé monology bez výraznější herecké akce, bez rozmáhlejšího gesta.

V současném francouzském divadle lze vystopovat dva výrazné proudy. První z nich je spjat povětšinou s *divadly soukromými*. Jejich hlediště plní diváci, kteří mají zájem zhlédnout známé herce v dobře napsaných rolích dobře napsaných her (těch, jež Anglosasové označují jako *well made play* a Francouzi jako *pièce bien faite*) převážně lehčího, komediálního charakteru. Tato divadla, a v nich uváděné texty, nabízejí jasnou dějovou linii, výrazné, zajímavé postavy, důvtipný dialog s filosofujícím obsahem. Mezi vyhledávané autory těchto převážně konverzačních dramát uváděných se střídavým úspěchem i v našich divadlech, jež bychom mohli nazvat dědici tvůrčího odkazu plodného dramatika Jeana Anouilhe, patří stále mladá čtyřicátnice ruského původu **Yasmina Reza** (*Obraz, Tři verze života*), zdatný fabulátor a dialogista **Eric-Emanuel Schmitt** (*Návštěvník, Heslo: Morálka*), věčný Žid **Jean-Claude Grumberg** (*Krejčovský salón*) či dramatik a filmový scénarista, spolupracovník Luise Buñuela, Louise Malla či Miloše Formana, **Jean-Claude Carrière** (*Terasa*).

Ve druhé skupině se ocitáme mezi *divadly subvencovanými* (státem podporovanými), jejichž tvorba tíhne k monologickým útvarům, k fragmentu. V těchto hrách často mizí dějová linie, postava bývá nahrazována mluvčím, pouhým hovořícím subjektem, jenž často postrádá konkrétní jméno, ale bývá označen pouze jako druh, typ, výjimkou nejsou ani hovořící objekty. Divák se u těchto, povětšinou experimentálních, kreseb stává spolutvůrcem významu, on je tím, kdo si z předloženého materiálu vybírá, kdo si skládá svůj vlastní názor na viděné. Bezesporně je toto divadlo divadlem divácky náročným, nicméně je třeba mít na zřeteli hranici (a dovolím si říct, že hranici občas překračovanou) mezi divadlem stále ještě náročným a divadlem již nesrozumitelným – všestranným autorem zdatně balancujícím na této hraně je **Valère Novarina** (*Imaginární opereta, Scéna*). Z dalších dramatiků, pracujících kreativně s jazykem a výrazovými prostředky různých stylových úrovní, zmíníme alespoň několik málo jmen autorů, jejichž díla byla též do češtiny přeložena – **Phillipe Minyana** (*Inventury, Stručná dramata*), **Abel Hakim** (*Popravě č. 14*), **Xavier Durringer** (*Neodolatelné nutkání zabít, Nad ránem...*) či **Natacha de Pontcharra** (*Reflektor Miki*).

Solitérem a jasnou jedničkou francouzské dramatiky posledního čtvrtstoletí je však bezesporně **Bernard-Marie Koltès** (1948–1989). Přesto, že jeho hry pocházejí převážně z nedávných let osmdesátých, stihl se tento dramatik již stát klasikem francouzské literatury. U Koltèse se poetický, výrazně básnivý jazyk snoubí s tématy, sahajícími až na samé dno lidské duše. Odhaluje v ní skryté a přece elementární principy krutosti, lži, přetvářky a nepochopení, pod nimiž se skrývá skutečný, neukojitelný cit a touha. Koltèsovo dramatické dílo tvoří pouhý pětacet větších textů – *Boj černocho se psy, V samotě bavlníkových polí, Návrat do pouště, Západní přístav, V lesích před příchodem noci, Roberto Zucco*. Co hra, to jiná forma; co hra, to scénická báseň prokletého básníka. V souvislosti s osobností Bernarda-Marie Koltèse nelze nezmínit jméno, jež jeho hry proslavilo na francouzských scénách – režisér **Patrice Chéreau** (v našich

//neslovníkový pokus o slovníkové heslo//

kinech běžel mimo jiné jeho film *Intimita* či klubový snímek *Ti, kdo mě milují, pojedou vlakem*).

Nedílnou součástí francouzské divadelní scény nicméně tvoří též inscenace, v nichž textová složka nezřídka zcela chybí, či je pouhým odrazovým můstkem k scénické tvorbě – kreace *cirkusové* či podobnými žánry inspirované. Moderní francouzský cirkus (**Cirque du Soleil**, **Que-Cir-Que**, **Cirque Plume** aj.) je především poetickým vyprávěním, vystavěným na artistních dovednostech tvůrců. Bez těchto produkcí by obraz francouzského divadla nebyl a nemohl být úplný.

Divadlo v jazyce francouzském není přirozeně jen výsadou samotné Francie. Frankofonní drama a divadlo nalezneme v kanadském Quebecu, na ostrovech v Karibském moři i v Tichomoří, ve Střední Africe, v Severní Africe (v zemích tzv. Maghrebu), ale také v Belgii či Švýcarsku. O něm ale případně až příště.

/Petr Christov *exkluzivně pro ZPRAVODAJ!*/

Mgr. Petr Christov vystudoval divadelní vědu na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, kde v současnosti také přednáší.

//recenze//

Šupák & syn obvinený z dvojnásobnej vraždy!

M! / DS TOHULA / JOLOMBO ANEB CHYBA LÁVKY
režie Hana Klimešová // 25 / 2 / 04

Hana Klimešová pre nás na stredajšie ráno pripravila detektívnu hru *Jolombo aneb Chyba lávky*. Hru naštudovala so svojím súborom Tohula zo základnej školy Prušánky.

A to stačí. Viac by som, ani nemusel napísať, a i tak máme slečnu Klimešovou za čo obdivovať. Osemnásťročná Hanka, bez zastrešujúcej ruky niekoho staršieho a divadelne skúšenejšieho, dala dokopy súbor, napísala scénár (v ňom použila pár motívov z hry *Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkého*) a nakoniec zrežirovala. Na začiatku prichádza na scénu inštalatér z firmy Šupák&syn, ktorý vzápätí objaví dve mŕtve ženy. Prichádzajú ďalšie postavy, ako napríklad chyžná, pani s uhorkovou maskou na tvári...Ale záhada sa neobjasní. Slávny detektív Jolombo (čitateľ určite pochopil, že je to paródia na televízneho Colomba) označí inštalatéra s hasákom za istého vraha. Nasleduje posun deja do minulosti, kde sa divák dozvie, ako sa dostali mŕtve telá do skrine. Jolombov predpoklad bol samozrejme nesprávny, vrahom nebol inštalatér, dokonca to nebola ani chyžná, dokonca to nebola ani vražda, ale nešťastná náhoda.

Tohula sa nevyhla chybám, ktoré sa u študentských súborov vyskytujú. V niektorých častiach viazla dynamika. Herci, ktorí práve nemali výstup, občas nevedeli, čo majú robiť.

Na inscenácii je, čo zlepšovať, súbor má pred sebou ešte veľa práce, ale bolo cítiť, že aktéri na javisku vystupujú s radosťou a ani diváci sa nenudili. A to stačí.

Na amatérskych divadlách ma fascinuje tá sebadôvera a zápal, s akými sa stále znova púšťajú do nových projektov. Dúfam, že nepríjemná, ale dobre mienená kritika nevezme Tohule zápal, ale posunie ich kvalitatívne dopredu. Bola by škoda, ak by to dopadlo inak

/Peter Jakuš/

//recenze//

Nebe, Peklo... a Ráj – autorská hra

„Naším cílem je, pobavit se a mít pocit, že něco vytváříme...“

M! / Divadlo NAJIVNÍ / NEBE, PEKLO... A RÁJ

režie Lucie Komňacká, Dáša Šperková //

25 / 2 / 04

Ze středečního dne si ukrojil pro své představení část dopoledne soubor **NAJIVNÍho Divadla** z Vyškova. Mladý soubor, existující zhruba dva roky předvedl na jevišti Kulturního domu komickou hříčku „o životě a hlavně o tom, co je po něm“ – **Nebe, Peklo... a Ráj**.

Režisérský tandem – Lucie Komňacká a Dáša Šperková – si ve své autorské inscenaci (k textu si přibral ještě Jana Hrušku) vynalézavě pohrával s různými lidskými typy. Jak by určité, jasně charakterizované, osoby asi reagovaly ve zcela zvláštní situaci: Učitelka (D. Šperková), Šlapka (L. Komňacká), mamínčina holčička Anička (J. Hruška), Baronka (N. Alánová), Bezdomovec (J. Šafránková), Lyžařka (M. Zlámalová) a Mnich (O. Viktorin) zemrou. Má se rozhodnout o tom, zda půjdou do Pekla či do Ráje. Jenomže Svatý Petr (R. Brtník) a Dábel (T. Habrda), kteří mají tuto selekci na starost, ztratili klíč k jejich rozdělení. Proto musí vymyslet nějaký nový, avšak též spravedlivý způsob, hlavně aby to Otec nepoznal. Po chvíli přemýšlení přichází na to, že nejlepší bude vrátit je mezi živé, poskytnout jim velký obnos peněz a sledovat, jak s ním naloží. Budou myslet jen na sebe, či obdarují potřebnější?

Hra byla rozdělena do dvou částí: první divadelní a následně filmové, která byla promítána na bílý horizont. Ve video záznamu byl předveden způsob, jakým postavy naložily se svěřenými penězi a následně byl podle toho nad nimi vyřčen ortel Pekla anebo Ráje. Místy byl překvapující, např. Mnich se, k velké lítosti Svatého Petra, propil nejen do němoty, ale také do Pekla. Naopak Bezdomovec se rozhodl, zřejmě na základě svých životních zkušeností, soucítit s lidmi na dně, zřídil pro ně ubytovnu a tudíž jeho cesta vedla do Ráje. Diváci tak mohli hádat podle charakteru postavy, kdo kam s (ne)poctivostí dojde. Naprosto skvělý byl výběr hudby k projekci, písne k jednotlivým klipům přesně vystihovaly děj.

Výkony herců byly vyrovnané, jen s postavami Dábla a Svatého Petra by se dalo ještě pracovat. K jejich i naší velké škodě jim nebyl svěřen takový prostor, jaký by zasloužili. Hrdinům (pravda – někteří byli spíše antihrdinové) byla vymyšlena komická popisná jména, např. Učitelka byla Božitěcha Šprtáková a Šlapka Sjúzn Voblizmisová.

Děj byl doslova prošpikován vtipy a narážkami, takže se diváci královsky bavili, za což odměnili celý ansámbl potleskem, který však na můj vkus přesto nebyl dostatečně bouřlivý. Myslím, že by si zasloužili víc.

Z celého představení přímo sálala radost, bylo cítit, že soubor připravoval hru s nadšením a skutečným zaujetím pro věc. A to je podle mne to nejdůležitější, to ostatní přijde časem samo...

/Marie Honzíková/

//do divadla//

Divadlo Husa na provázku v Brně

Astrid Saalbachová: Baletky

Překlad František Fröhlich, režie Pavel Šimák, hudba Karel Albrecht, choreografie Leona Qaša Vraný, Martin Vraný

Husa na provázku, premiéra 4. 2. 2003

Minulý rok se na repertoáru brněnské Husy na provázku objevil titul současné dánské dramaticky Astrid Saalbachové *Baletky* (v originále s názvem *Taneční hodina*).

Děj se odvíjí ve strohém baletním sálku, v němž se schází šest různých žen, aby na chvíli zapomněly na svá trápení a oddaly se snění a duševní očistě za tónů klavíru.

Baletní sál se stává oázou, kde mohou být samy sebou. Oázou, ve teré lze zapomenout na okolní svět, na špatné vzpomínky, na omplexy pramenící z nevyhovujícího zevnějšku, koktání či neohrabaných pohybů. Je to svět, ve kterém se zastavil čas, alespoň po dobu jedné taneční lekce. Tanec je lékem na všechny starosti, prostředkem, utišujícím všechny bolesti a zahánějícím strachy, kterými ženy, a nejen ony, občas trpí. Každá z hrdinek se alespoň na okamžik sžije se svým tělem a má je ráda takové jaké je, i když je staré nebo tlusté a nešikovné... .

Inscenace *Baletky* je o světě žen z pohledu „ženy dramaticky“, který je však relativizován pohledem muže, který se ujal režie. Toto představení je příležitostí pro šest hereček, jejichž prostřednictvím se dozvídáme o trápení jednotlivých hrdinek, jež jsou nám sdělována formou monologů každé z nich.

Jedním z nejdůležitějších prvků celé hry jsou taneční sekvence, ve kterých všechny herečky předvádějí vskutku neuvěřitelné výkony. Každá svým stylem pohybu skvěle dokresluje tu kterou postavu. Vrcholem představení je scéna ve které hrdinky tančí tolik vytoužený part umírající labutě z Labutího jezera. Prožívají a vychutnávají si každický pohyb a dokáží tak strhnout diváky, že lze pozorovat, jak se jednotlivé řady v hledišti vrtí a ožívají. Člověk má chuť vstát, skočit na jeviště a tančit spolu s nimi. Z divadla divák odchází očištěn, povzbuzen, cítí se lépe ve svém vlastním, jistě nedokonalém, těle a jde – tanečním krokem...

/MH-:)

/A. Saalbachová: *Baletky*, hrají: G. Ježková, I. Hloužková, K. Šudáková, E. Vrbková, D. Kaplanová, A. Ambrová, K. Albrecht nebo Z. Král/

//esej//

Běh věcí se zdá být náhodný, však náhoda je jen posel nutnosti. A tak se čas od času musí objevit Prométheus, aby rozžehl oheň v lidských srdcích. Člověk Umělec

/Barbora Šulcová/

Člověk je nositelem hrůznosti i vznešenosti. Umělci, tvůrci a mágové překračují staletí, každý má svou jedinečnost, své vlastní sklony. Překonali tep času a jejich díla ukazují na naše kořeny. Věřím v duchovní vývoj člověka, věřím v umění a lidskou jedinečnost. Člověk tolikrát oslepovaný zlobou průměrnosti a hloupostí nevědomých, se znovu a znovu bude vydávat vstříc do nepřehlednosti, aby naplnil své srdce a jeho míra byla plná.

Každou vteřinou se ve vesmíru rozzáří nová hvězda a zvěstuje, že se na Zemi narodil člověk. Ve zlomku okamžiku, -překročením hranice z nebytí do bytí, se člověk ocitá na cestě, jejíž délku vyměřuje Vesmír. Je velmi těžké určit do jaké míry život člověka ovlivní doba do které se narodil, a v které prožije svůj život, protože síla, která určuje jas hvězdy je ukryta v lidském srdci a na každém záleží, jakým směrem tuto sílu pootočí.

Ozářený měsíc na noční obloze vypadá oproti, žijící a pohybující se duhové membráně Země, jako stará a ohlodaná kost. Kdybychom však měli možnost prostát na Měsíci celé 20. století a pozorovat z jeho povrchu Zemi, dolehly by k nám možná zlomky obrazů a zvuků – zvuky startujících letadel, výbuchy raket, rachot děl a kulometů a za křiku narozených dětí a obrazů krás i hrůz, by k našim očím jako naděje probleskoval odraz Picassova modrého jablka. Nikdo si sám nevybral místo a dobu, do které se narodil. Jednoho dne naše loď vypluje vstříc do zpěněných vln Vesmíru. Jsme na počátku cesty a od počátku jsme sami. Sami na život, sebe a své srdce, srdce, v kterém je ukryta lidská síla a které rozhoduje o směru plavby. Člověk je složitost sama, tento fakt nás však nezbavuje odpovědnosti. \\\

Správná volba na adrese Zábřeh

H / DS města Zábřeh / NA SPRÁVNÉ ADRESE
režie Zdeněk Stejskal // 25 / 2 / 04

Dnes měli diváci možnost shlédnout druhé představení v rámci festivalu HOBBLÍK. Opět šlo o komedii, tentokrát z pera populárního francouzského dramatika Marca Camolettiho. Soubor si vybral titul *Na správné adrese*, jež je z komedií, které si nekladou jiný cíl než pobavit. Camoletti má smysl pro vtip, situační a slovní komiku, umí vytvořit zápletku i nalézt vtipné rozuzlení, neobává se ani jistého druhu pikanterie.

Komedie je založena na několikanásobném omylu, který vznikne z toho, že čtyři ženy si v jeden jediný den podají inzerát za různým účelem. Shodou okolností bydlí všechny ženy v jednom a tom samém patře, a tak není divu, že dochází k záměně a muži, kteří se na jednotlivé inzeráty dostávají se setkávají shodou náhod vždy s jinou ženou než je podle inzerátu určeno. Nakonec se však náhodě a omylu všichni podvolují a naprosto proměňují své původní požadavky a vysněné objekty. Jednotlivé obrazy a dějství jsou uvozovány a oddělovány různými hudebními motivy

Divadelní soubor města Zábřeh přizval ke spolupráci profesionálního mladého režiséra ze šumperského divadla Zdeňka Stejskala. To se samozřejmě výrazně projevilo na celé inscenaci, která tímto nese otisk profesionální práce. Tento divadelní soubor si již vybudoval určitou tradici a jeho herci nejsou žádnými začátečníky. Pod vedením profesionálního režiséra navíc zapracovali na hereckém projevu. Zde bych chtěla zvláště upozornit na postavu Marie-Luisy, kterou výtečně ztvárnila Jana Sedláčková. U amatérských souborů bývá častou slabostí jevištní řeč, dnešní večer však herci záhřebského souboru prokázali, že takovýto amatérismus je jim cizí. Hru zkoušeli pilně celé tři měsíce, nejdříve ve svých dvojicích, a potom všichni společně.

Scéna této komedie se po celou dobu inscenace neproměňuje. Dá se říci, že dominantní a klíčovou roli hrají čtyři dveře, které ukrývají soukromí jednotlivých postav, jež se jejich prostřednictvím plynule na scéně vyměňují, jak si hra žádá. Velkým kladem této inscenace je rozhodně vhodné typové obsazení jednotlivých postav. Dnešní představení bylo již sedmou reprízou a soudě dle nadšených diváckých ohlasů nebylo určitě reprízou poslední.

/Barbora Šulcová/

//tête-à-tête//

Všichni spolu spíme na jednom balkoně

*/dokončení/**A to jsi vybíral každý sám svoji hudbu k té svojí filmové scéně?*

Každý si měl přijít se svým návrhem, ale pak se to stejně řešilo dohromady.

Jak dlouho vám trvala příprava filmu?

Jak která postava, něco bylo složité, třeba šlapka nám trvala celé odpoledne, mnich byl opilej za deset minut. On se jenom opil a nemusel vůbec nic hrát, a taky ve školce to bylo pohoda. My jsme tam přišli a děcka měly takovej šok, že vůbec nechtěly poskakovat... Báli se mě, ale pak jsem je podplatil bonbóny a pak si se mnou hráli...(…) Jak jsme chodili s tou baronkou po těch obchodech a natáčeli, tak většina prodavaček fakt byla ochotna s námi spolupracovat.

Když jsme to natáčeli, tak byly ty největší vedra, bylo asi pětatřicet, po ulicích jezdily záchranky a baronka v tom kožichu... Lidi si mysleli, že jsme odněkud utekli nebo tak něco... všichni chodili v plavkách a my tam lítali v lyžařské kombinéze... To byly lyže mého tatínka. Říkám: „Tati, půjčím si lyže, jo?“ a pak jsem mu je vracela a on říkal: „Prosím tě tam byla ve vázání tráva.“

Jak jste byli spokojení s publikem?

Jo super, bylo nejlepší. To bylo točený hlavně pro náš gympl... abychom se ulili aspoň na jeden den... ty lidi ve škole se smáli hlavně proto, že nás znaj, smáli se hlavně tomu filmu, zatímco tady se mi zdálo, že se smějou spíš tomu divadlu.

Čím jste se ve své hře nechali inspirovat?

První bylo, že vymyslíme hru, Lenka bude stůl, hra Stůl... a kolem bude spousta lidí a budou přemýšlet a uvažovat... a bude to založené na tom dialogu... protože mně se jednou hrozně líbil film, že vlastně... jak se to menuje?... o té porotě americký film, že vlastně ty lidi se rozhodnou, že řeknou ano nebo ne

Peter (red.): „Gladiátor?“

Sbor: ...nééé!!!

Nejmenovalo se to 12 rozhněvaných mužů?

...mně hrozně ten film zaujal tím, že byli v jedné místnosti a furt se rozhodnou a pořád je tam ten dialog...

to je strašně těžký něco takovýho napsat, musí to mít fakt kvalitní dialogy, že ty lidi se na to dívaj na těch 12 blbečků jak se tam baví pořád...

... my jsme vymýšleli, že ti lidi se budou bavit o penězích a vlastně tu pointu tomu dal Honza, pamatuješ, jak jsme byli na nějaký exkurzi a bavili jsme se o tom v autobuse a ty jsi řek, že by to mohlo být tak, že se vrátí zpátky na zem...

nó, takže sem to všechno vymyslel vlastně já... já sem to nechtěl říkat, aby to nevypadalo blbě...

...já musím říct tedaže, jestli můžu teda mluvit za sebe, když jsme se zrovna nebili a nehádali se, tak sme se u toho výborně bavili... hlavně u toho filmu..

Redakce: To z toho bylo cítit...

...my se máme totiž všichni rádi, my jsme úžasnej kolektiv... to nám jako bylo řečený (a teď to vypni) od nějaký slečny, že si myslí, že spolu tady všichni ...hmmh... spíme, a my spolu spíme tady všichni... vedle sebe... na jednom balkoně...

Soubor: Vy jste se na nás tady vůbec nepřipravili!

Redakce: nebyl čas, nebyl čas....!!!

Soubor: A vy jste z obchodky? Tady jsou všichni z obchodky...

*Redakce: ne, my jsme z ...ehmm...divadelní vědy...**/klábosili redaktori a členové a členky NAjIVNÍHO divadla/*

Den s Bouky

aneb Z denníku top managementu

6:00 – Vstávám.

6:45 – Musím být v DK a připravit harmonogram na nadcházející den. Zpravodaj, který má vyjít v 8:00, ještě není hotový, takže probíhá ohromný šrumec.

7:00 – Přichází holky ke kopírce. Měly kopírovat, ale zatím není co, a tak se vydáváme udělat inventuru veřejších Zpravodajů a Bulletinů.

8:00 – Měl vyjít Zpravodaj, ale jde teprve do tisku. Přichází zbytek redaktorů, kteří měli to štěstí a pár hodiněk si pospali. Ostatní „jeli“ nonstop. Místo plánované porady rozdám úkoly opatrovníčkám z parlamentu. (Ještě, že je tu máme. Bez nich bychom to asi nezvládli.)

8:15 – Začínají přicházet diváci na první představení. Je potřeba obstarat stánek TOMI TOUR a pomoci při vyplňování slosovatelných vstupenek, rozdat Bulletinů a zbylé veřejší Zpravodaje.

8:30 – Začíná představení, ale já nemám ani chvíličku se kouknout. Zpravodaj v nákladu devadesát kusů jde právě do tisku. Kopírování bude trvat nejméně hodinu, budeme tedy rádi, když vyjde před druhým představením.

9:30 – Představení končí. Všichni se hrnou ven ze sálu a hlasují v divácké soutěži. Rozdávám Zpravodaje, ať také někdo ví o naší práci.

10:00 – Po všech těch peripetiích Zpravodaj konečně vychází. Atmosféra v redakci se trochu uvolnila.

10:30 – Začíná druhé představení. Udělám si čas, protože NAJIVNÍ divadlo chci opravdu vidět.

11:30 – Konec představení, diváci odešli. Scházíme se všichni v redakci a následuje zhodnocení předešlého dne.

12:00 – Pravidelná strava musí být, abychom si ještě s tím stresem nepřivodili záživací potíže.

13:00 – Rozborový seminář. Tentokrát je to milé popovídání a souboru to pomůže. Bohužel nemůžu zůstat dokonce, protože se musím věnovat opatrovníčkám. Je potřeba rozdat úkoly na večer a zmapovat, kdy přijedou další soubory.

14:15 – Obvolávám sponzory a zařizuji suroviny na sobotní raut.

15:00 – Pan ředitel si nás pozval na kobereček, stanovili jsme si zásady hospodárnosti a přijali pravidla pro udržení pořádku v prostorách DK.

16:00 – Je poměrně klid. Redaktoři sedí za stoly a připravují články pro zítřejší Zpravodaj. Já poklízím, abychom tu nežili jako ve chlívku.

19:00 – První uzávěrka Zpravodaje. Většina článků je už hotová. Redakce jde na večer a já s opatrovníčkami připravuji foyer a sál na večerní představení.

19:30 – Přijel nový soubor. Je potřeba ho zaopatřit, aby v osm byl klid a mohlo se začít.

20:00 – Představení

22:00 – Po rozborovém semináři všichni zasedají k počítačům a píšou. Martin spí, aby mohl zase do rána sázet nové číslo našeho denníku. Já se snažím vypomáhat a připravit pozitivní atmosféru. To je máj hlavní úkol: aby vše proběhlo v pohodě a nikdo se nemusel rozčilovat. A hlavně: nezapomenout se usmívat! :) \ \ \

Nebe

celý den jsem koukal na nebe
a na nebi bylo jenom nebe

Kůň

Kráčím domů slzy roně,
tašku plnou třísek,
dal jsem houpacího koně
na nucený výsek

Zdeněk

Po ulici kráčí Zdeněk
a je celý od písmenek,
vzadu, vpředu, prostě hrůza,
posrala ho v letu múza!

Slepýš

Psával jsem si se slepýšem,
ale už si nepíšem...

Jak se dělá láska

Jak se dělá láska?
To se vezme páska
a slepěj' se dva k sobě
a po náký době
k sobě srostou.

Pro děti

Vezmeme si pilečku,
rozřízneme hlavičku.
Vyndáme ti mozeček,
bude to tvůj koneček...!

//redakce//

Peter Jakuš / šéfredaktor,
Marie Honzíková,
Judita Hoffmanová,
Barbora Šulcová //
grafika & sazba Martin Maryška

[**www.divadlo.cz / mumraj**](http://www.divadlo.cz/mumraj)

